Kahveciler!.. YAZIN "KAHVE MOLASI"NA Ölümsüzleşin!..

Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 2 Sayı: 391

20 Kasım 2003 - Fincanın İçindekiler

- ANILAR ... Tanju Akdeniz
- En Vefalı Dostlara ... Meryem Uçar Kayalı
- BİR NEFESLİK YOL ... Ziya Akça Kayar
- PAPATYA TARLASI ... İlke Ersoy
- ARABİSTAN'DA YAŞAM -2- ... Beyhan Duffey
- Ramazanda içki muhabbeti! ... İlker Demir
- Güneşin Gözyaşları ... Kubilay Hersek

- Milenyumun Mandalı...Sait Haşmetoğlu
- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin, İşe Yarar Kısayollar, Damak Tadınıza Uygun Kahveler

Sözün Özü

Ruhun güzelliği bedenin güzelliği kadar kolaylıkla görülmez
(Aristoteles)

Editör'den : Kış uykusu başladı!...

Merhabalar,

Futbolumuz kış uykusuna girdi, vatana millete hayırlı olsun. Ümitler ardından A'lar 4 gün içinde komaya girdiler. Şimdi bu çocuklara teşekkür mü etmeli yoksa yerden yere mi çalmalı? Herkes bir suçlu arayacaktır mutlaka, bazıları 'Şenol'a Güneş şenola hadi sana uğurlar ola' derken bazıları 'Bin artık otobüsüne Ulusoy' diyerek göbek atacaklardır. Yapılan yanlışlar tabi ki var ama asıl sorun Dünya üçüncülüğünü tatmış yıllanmış futbolcularımızda. Doygunluk, bıkkınlık had safhaya gelince sonuç kaçınılmaz oldu. Ümitler başarısızlığı hak etmedi, ancak A'lar 'yeter artık bitsin bu çile' der gibiydiler. Portekiz de olsaydık bile revizyona ihtiyaç vardı, şimdi baştan ayağa kaçınılmaz oldu. Her işte bir hayır vardır. Görev sürelerini tamamlayan ihtiyarlara teşekkür edip uğurlamalı, arkalarından gelen gençlere yer açılmalı. Haydi milli futbolcuları temizledik, ya elimizin ermediği milli seyircileri nasıl temizleyeceğiz. Desteği bırakıp ligdeki rakiplerine küfreden, geçen yıl koyacak yer bulamadıkları sporcuyu yuhalayarak uğurlayan, gol atınca sevinen rakibi bombalayan, milli marşı ıslıklayan seyirciyi de kış uykusuna yatırmanın yolu var mı? Ya hep ya hiçden başkasını göremeyen kör gözlerle sporu kirleten seyircileri istifaya zorlamak mümkün mü? Farkında mısınız? Futbolumuz yukarı çıkarken, en azından yerinde sayıklarken, asıl zevki tatması gerekenler inişe geçti. Belki bu kış uykusunda bizlerde dinlenir, küllerimizden yeniden doğarız. Umut yiğidin ekmeği, yemesen olmaz...

.....

Yarın bayram öncesi son sayımızı okuyacaksınız. Yani 9 günlük tatile KM de uyacak. Bunun nedeni tatil yapmaktan öte böyle zamanlarda sizlere ulaşmanın güçlüğünden kaynaklanıyor. O yüzden yarın yüklü bir sayı hazırlamaya çalışacağım. En azından fırsat buldukça göz atıp okuyabileceğiniz geniş bir KM hazırlamayı planlıyorum. Umarım beğenirsiniz. Tatile gireceğimiz için zaten bir türlü tatilden çıkamamış fincanlarımız da tatile girecekler. Belki bıktınız ama ben söylemeye devam edeceğim. Ancak bugün söylenmesi gerekenleri sevgili Tanju'ya bırakarak bu fincan işinde gün içinde gelen bazı soru ve yakınmalarınıza cevap vermek istiyorum. *'Kredi Kartı olsaydı iyi olurdu'* Evet iyi olurdu ancak bu ilk çalışmada bu fırsatı yaratamadım özür dilerim. *'Havale ve EFT ücretleri fincan fiyatı kadar.'* Haklısınız ancak

ISSN: 1303-8923

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Kahverengi Sayfalar
FİNCAN/SİPARİŞ
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

Kahveci Soruyor?

KAPI KOMŞULARIMIZ

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

Bir Kumanya da Sen Bağışla!
www.denizfeneri.org.tr

www.
pcakademi
.com

etrafınızda mutlaka internet bankacılığı yada telefon bankacılığını kullanan bir arkadaşınız vardır. Ararsanız bulacağınıza eminim. İnternet bankacılığında havale ücretsiz EFT ise sadece 500 bin liradır. *'Tek fincan ısmarlamaya çekiniyorum.'* Neden? Amacımız zaten her kahveciye bir fincan ulaştırmak değil mi? *'Evde fincan koyacak yer kalmadı, o nedenle ısmarlamıyorum.'* Ne diyeyim, teşekkür ederim. *'Pazarda fincan 1 milyon, sizinki çok pahalı.'* Buna benim cevap vermem doğru olmaz, yorumu ve cevabı sizlere bırakıyorum.

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

Yorum Oku / Yaz Yukarı

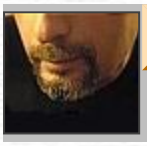

Misafir Odası : Tanju Akdeniz

ANILAR

Üç beş arkadaş bir araya geldiğinizde ortak anılarınızın da gündeme gelmediği oldu mu hiç?

Anılar hiç bitmez. Askerlik anıları, okul anıları, tatil anıları. Aşklar, arkadaşlıklar, doğduğumuz ev, büyüdüğümüz sokak...

Anı defterleri tutarız. "Bizim bir fotoğrafımızı çekebilir misiniz?" deriz hiç tanımadığımız insanlara. Bir kez bile reddeden olmamıştır. Bilir çünkü önemini bir anıya vesile olmanın.

Neden önemlidir sizce anılar? Neden önemlidir anımsamak?
Her şeyi unuttuğunuzu düşleyin bir an için. Gittiğiniz filmleri, gördüğünüz yerleri, sevgilinizin gülümseyişini, baharın kokusunu unuttuğunuzu bir düşünün. Nedir anısı olmayan bir insandan geriye kalan?

Evimizin her köşesini anılar kaplamıştır. Duvardaki resim, vazodaki kurumuş çiçek, sehpanın köşesindeki çizik... Alır götürür bizi anılarımıza. Alır götürür sevdiklerimize. Sarıp sarmalar tüm benliğimizi bazen. Konuşamayız bile. Gözlerimiz dalar ufuklara sessizce...

Yaşamanın habercisi anılar.
Gerçek aşkı diğerlerinden,
Sevinci üzüntüden ayıran,
Yaşamın kendisi anılar.

Kahve Molası sayfaları da öyle. Anılarımızla dolu tıka basa. Bizim anılarımızla. Sevinçlerimizle, üzüntülerimizle, yeni dostluklarımızla, küslüklerimizle, bilgiçliklerimizle, çocukluklarımızla, kızgınlıklarımızla, coşkularımızla dolu her sayfası.

Üzerinden yıllar da geçse, bir gün, bir yerlerde "Kahve Molası" yazısını gördüğümde yine sizler geleceksiniz aklıma. Birlikte yaşadıklarımız gelecek, anılarım gelecek. Yaşadığım gelecek aklıma. Yaşam sevinci dolacak içime sıcaklığını hissettikçe avuçlarımda en ümitsiz anlarımda bile...

"Dede?" diyecek belki de minicik, bembeyaz dişlerin ardından incecik bir ses günün birinde. "Niye kahveni hep bu fincandan içiyorsun?"

Ne demeliyim ona sizce? Anlatabilir miyim acaba yıllardır elimden düşürmediğim o fincanın bana anlattıklarını? Anlatsam da anlar mı ki, hiç bu anı yaşamamış biri...

Tanju Akdeniz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Lacivert Yazıyorum : Meryem Uçar Kayalı

En Vefalı Dostlara "elveda" Demek Üzerine..

Kendimi bildim bileli kitaplarım konusunda bencil olabilmeyi istemişimdir. Kendi kendime ne kadar çok,"bir daha kimseye kitap vermeyeceğim" dedim biliyor musunuz? Belki de binlerce kez, inanın abartmıyorum.. En büyük hayallerimden birisi; kendime ait geniş bir kütüphanem olmasıydı.. Kendime kaşe yaptırdım düşünebiliyor musunuz.. Aldığım her kitaba bastığım bir kaşem var.. En üstte adım ve soyadım yazıyor.. Hemen altında kitabı aldığım tarihi yazabileceğim bir "tarih" satırı.. Onun altında da kitabı aldığım yeri yazabileceğim bir "yer" satırı... En altta da numara satırı var.. Kitaplarımı fişliyordum anlayacağınız Hepsi de bizzat okuduklarımdan oluşan bir kütüphane düşledim kendimi bildim bileli.. Kitaplar bana göre biz insanların en vefalı dostları.. Düşünsenize, sizi hiç yargılamazlar, olsa olsa kendi kendinizi yargılamanızı sağlarlar belki.. Hep yanınızdadırlar en çok ihtiyaç duyduğunuzda sevgiye, şefkate ve daha pekçok duyguya..

Ben hep kitaplarımla aramda çok yakın ve neredeyse elle tutulabileceğine inandığım bir yakınlık duymuşumdur.. Bir kitabımdan ayrılmak bana hep zor gelmiştir.. En yakın arkadaşlarıma bile kitap verirken içimde birşeylerin cız ettiğini hissetmişimdir çok kez.. Oysa ki çok severim sevdiğim şeyleri sevdiklerimle paylaşmayı.. Şimdi artık tüm kitaplarımdan vazgeçiyorum.. Onca yıldır sakladığım, gözüm gibi baktığım ve hatta adım adım, profosyonel sayılabilecek bir kütüphaneye doğru ilerlediğim kitaplarımdan ayrılıyorum.. Onlara elveda diyeceğim çok yakında.. Ama hiç üzülmüyorum.. Benim evimdeki raflardan daha anlamlı rafları işgal edecekler bundan böyle... Bir açlığı doyuracaklar artık.. Oysa benim yanımdayken benim oburluğumun eseriydiler, şimdi ise açlık doyuracaklar..

Birkaç ay önce, çok hoş bir tesadüf ile (bakmayın tesadüf dediğime, ben pek inanmam tesadüflere, bana göre herşeyin bir oluş amacı vardır, biz bilsek de bilmesek de, anlasak da anlamasak da mutlaka herşeyin bir oluş amacı vardır) bir çete ile tanıştım.. Kendilerine "köy kütüphaneleri çetesi" diyorlar... Hikayeleri gerçekten ilginç ve takdire şayan... Temel olarak yapmaya çalıştıkları (yapmaya çalıştığımız diyim, çünkü artık ben de onlardanım, ben de artık bir çete üyesiyim:)), kütüphanesi olmayan köylere kütüphane kurmak.. Üstelik sadece kütüphane kurmak ile de kalınmayacak.. Yöresel özelliklere uygun olarak çeşitli kurs düzenlemeleri de yapılacak.. Maksat, yöre halkını üretime katmak..

Bana bir zamanlarki (ben ve benim yaşıtlarımın yetişemediğimiz, görmediğimiz ama büyüklerimizden hep dinlediğimiz) köy enstitüleri ruhunu hatırlattı bu çete ve amaçları. Basını ve siyaseti asla bulaştırmak istemiyorlar ve yavaş ama emin adımlarla ilerleyerek o kadar güzel şeyler yapıyorlar ki.. yazının altında bilgi edinebileceğiniz bazı linkler ekleyeceğim.. İki hafta önce kütüphanelerden birinin açılışı için Akköy deydim.. Orada o kadar güzel şeyler yapılmış ki, gözlerimle görmesem inanamazdım sanırım.. Birlik ve beraberlik, gönül vererek çalışma nedir görebiliyorsunuz orada yapılanlarda.. Birçok şeyle tek başına ilgilenmek zorunda kalan sayın Güven Pamukçu ile tanıştığımda şaşırdım. Aylar süren çalışmalar yüzünden o kadar bitkin düşmüştü ki, dokunsam yığılıverecek sandım.. Ama gözlerindeki o ışık, daha doğrusu ışıltı o kadar parlaktı ki, gözlerim kamaştı desem abartmış olmam sanırım.. İşte o an son kararımı verdim.. Artık kitaplarıma, ev vefalı dostlarıma "elveda" deme vaktim gelmişti.. Teşekkürler "köy kütüphaneleri çetesi".. Teşekkürler "aparatçı"

Sevgilerimle

Meryem Uçar Kayalı
meryem@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

IŞIĞA DOĞRU : Ziya Akça Kayar

BİR NEFESLİK YOL

Ünlü düşünür Konfüçyüs der ki " günlerce sürecek yol bile ilk adımla başlar". Ana rahminden gün ışığına çıkarken attığımız adımın üzerinden günler hatta yıllar geçti ve bu yolculuğun sonunun ne zaman ne şekilde biteceğinden hepimiz bihaberiz.

Her ölüm, erken ölümdür.Bilinmezliğin getirmiş olduğu bir doyumsuzlukla; her insan, hayatının biraz daha uzun olmasını istemek gibi bencil bir olgunun içine atılmaktan kendini alamaz. Eğer ölümden sonra yaşam olduğuna dair en ufak bir belirti ve oradaki yaşantının, dini kitaplarda anlatıldığı gibi sorunsuz olduğuna tam olarak inanabilsek, sanırım hiç birimiz bu dünyada ki yaşantıyı uzatmak gibi bir düşünceye sahip olmazdık.

Doğumla ölüm arasında aslında hiçbir fark yoktur.Doğum esnasında geldiğimiz bilinmezlikle ölümden sonra gittiğimiz bilinmezlik bizim bilişimimizden uzak olduğu için bize çok fazla anlam ifade etmez ama, esas olan doğumla ölüm arasında geçen sürede yaşam dediğimiz oyunun en iyi ve kusursuza yakın bir şekilde sahnelenebilmesidir. Bunda her ne kadar dış etkenlerin etkisi olsa da önemli olan oyuncunun ortaya koyduğu performans ve bulunduğu ortamı mutlulukların ve güzelliklerin merkezi haline getirebilmesidir.

Ben mutluyum veya mutlu olacağım demekle kimse mutlu olamaz.Bu tamamen bireyin içinden gelen dürtülerle olabilecek bir duygusal ve düşünsel kavramdır.
Polyanna'nın oynamış olduğu mutluluk oyununu tam anlamıyla sahneleyebilmek Akademi ödülünü almış büyük oyuncular için bile çok zor hatta imkansızdır. Doğamız gereği bizler bulunduğumuz her ortamda,her anda mutsuz olabilecek birkaç detay bulmakta çok başarılıyızdır.

Mutlu olmayı beceremeyiz çünkü;bizler elindekiyle asla yetinmeyi düşünmeyen, tamamen maddesel istekleri olan bencil bir canlı türüyüz. Hep daha fazlasını,daha güzelini, daha iyisini diye diye hayatımızın sonuna bir çırpıda geliriz.Aslında bu isteklerin hepsi bize çevresel etkiler ve tecrübelerimizin vermiş olduğu dayatmalardır. Ana rahminden çıkan saf,berrak beyinlerimizden gelen düşünceler değildir.

Carlos Castaneda'nın dediği gibi "İnsanlar algılayıcıdırlar,ama onların algıladığı dünya bir yanılsamadır;doğduğu andan başlayarak ona anlatılan betimlemeden yaratılmış bir dünya. Yani aslında , insanoğlunun aklının sürdürmek istediği dünya,bir betimlemenin desteklediği ve kendi aklının kabullenmeyi ve savunmayı öğrendiği -dogmatik,dokunulmaz kuralların yarattığı bir dünyadır."

Yaşanılan sürece ailenin,okulun,çevrenin aktarmış olduğu bilgi,düşünce tarzı, din, ahlak ve toplumsal kurallar çok da fazla yorumlanmadan kabullenilir.Sıra dışılık veya farklı bir düşünce ya da yaşam tarzı asla hoş görülmez. Bu nedenledir ki, çağlar boyunca bilim adamları ve düşünürler dönemlerinde ya deli muamelesi görmüş ya da öldürülmüşlerdir. Değerleri ancak onların ölümlerinden sonra anlaşılmıştır. Bernard SHAW " İnsanlığın tüm gelişmelerinin birinci koşulu , öncünün kendini budala durumuna düşürmeye gönüllü olabilmesidir" der.

İnsanların büyük bir çoğunluğunda bunu yapabilecek gözü karalık mevcut değildir,örf, adet,genel ahlak kuralları bizleri bu atakları yapabilmekten men eder. Bu nedenle sıradan,sıkıcı ve çoğu mutsuzluk üzerine kurulu bir oyunu sahneler ve" daha yeni başlamıştım,rolüm çok kısa sürdü" derken oyun biter ve bilinmeyene doğru yol alınır.

Yaşanan hayal kırıklıkları,yolculuğun başlangıç noktası olan ana rahmine dönme isteğini perçinler ama, doğanın rahmine doğru bir yol alınır ve kendi hayat sahnesinin başrol oyuncusu kendince sahne hayatının zirvesindeyken son nefesini vererek ya da yeniden saf,berrak duruma geçerek toprak anayla bütünleşir.

Yaşam insanları aynı düzeye getirir,ölüm seçkinleri ortaya çıkarır.

Ölümümüzden sonraki yokluğumuz
Düşündürür bizi.
Düşünmeyiz.
Doğumumuzdan önceki yokluğumuzu".

S. Kudret Aksal

Ziya Akça Kayar
ziyaakca@kahveciyiz.biz

Altın Saçlı İstanbul : İlke Ersoy

PAPATYA TARLASI

İlkyaz kapıyı çaldığında ve bahçeleri yeşilin her tonu ile bezendiğinde, ilk işi; baharın habercisi olan, o kendisi gibi küçük ve narin kır papatyalarından toplamaktı. Topladığı çiçekleri annesine götürmeden önce, sarı polenlerinin bir kısmını minicik elleriyle toprağa ufalardı.Bunu yapmazsa, bir sonraki baharda bahçeleri papatyasız kalacaktı ve o da annesine toplayacak çiçek bulamayacaktı! Kucağı papatyalarla dolardı çabucak, parmak uçları sapsarı, çocuk aklının saflığıyla gülümserdi eve doğru koşarken...Görevini tamamlamış olmanın verdiği keyif, daha bir çukurlaştırırdı gamzelerini.

"Ne güzel çiçekler değil mi anneciğim! Hepsi senin için."

Gözleri dolardı da ağlayamazdı annesi... Küçücük kızının kocaman kalbini hiç kimse incitmesin isterdi, kendisi bile. Ne zordu çocuk büyütmek, ne zordu o -en sevgiliden- gözyaşlarını saklamak...Bakışlarındaki hüznü sarı buklelerinde dolaştırırdı kızının;

"Yine saçların darmadağınık kuzucuğum, yine tokanı çıkarıp atmışsın..."

Evlat sevgisinin iki ayrı rengiyle doluyken yüreği, bir sevdası da mesleğiydi. En kutsal, en çok fedakarlık isteyen mesleklerden biriydi doktorluk. Babası vasiyet etmişti, hem mühendisliği hem de tıbbı kazandığı zaman;

"Kızım, tıp fakültesine git, ailede bir de doktor olsun."

Taparcasına sevdiği babasının dileğiydi çıkış noktası. Ancak iyi ki de söz dinlemişti, ne güzel şeydi insanlara yardım edebilmek... Zamansız yaptığı evlilik, eşinin anlayış sınırları daraldıkça yoluna taş koysa da, o, hem eş, hem anne, hem de doktor olabilmeyi becermişti. Çalışan bir anne olmanın zorluklarını ve içsel sorunlarını sürekli ona yansıtan bir adamın eşi olmanın stresini, kendi içinde yaşasa bile, hiçbir zaman yansıtmamıştı çocuklarına. Onlardan defalarca duymuştu şu sözcükleri, babaları bırakıp gittiğinde bile;

"Seninle gurur duyuyoruz anne." En büyük hediye de buydu onun için.

Yıllar birbiri ardına dizilirken akıp giden hayatın içinde, yaşadığı büyük sınav, acıların en büyüğünü de göstermişti ona...İlk göz ağrısı oğlunu toprağa verdiğinde... Oğlunun ardında bıraktığı minicik bebeğiyle ve kalan tek evladı kızıyla yola devam etmek zorundaydı. Onlar için ayakta kalmak zorundaydı. Çok zordu yine gözyaşlarını saklamak... Çok zordu küçük kızının tam da büyüyüp serpilmeye başladığı yıllarda kardeş acısı ile tanıştığını görmek, ona hem anne, hem baba, hem kardeş, hem de arkadaş olmak...

Anneliğin o ilahi kudreti ile sardı yaralarını. Kan kussa da insan, güçlü olmaya çalışmaktır geride kalanlara kol kanat gerebilmenin en vazgeçilmez koşulu... Ve o anne, yine başardı en zoru.O, kızını büyütürken, kızı da onu büyütüyordu; sevginin çelik duvarına yazıyorlardı yüreklerindeki aydınlık ve özgürlük tutkusunu; ikisi de birbirlerine gözyaşlarını göstermeden... Hayat, onlardan çok şey öğrendi sonunda, artık çok farklı, ama birbiri için yaratılmış, birbirinden mayalanmış iki ayrı kadındı onlar.

Mutluluk, ay ışığı gecelerinde, denizin üzerinde danseden yakamozlar gibidir. Bu yüzden mutlu anlarımızı hafızamızın en silinmez köşesine kazımalıyız rengarenk fotoğraflar ve altın sözcüklerle; ki umutlarımız olsun yarınlarda da o yakamozları görebilmek için... O küçük kızın, papatya toplarken bir sonraki bahara sarı polenleri bırakması gibi...

Neredeyse çeyrek asır geçti anne, saçlarım hala darmadağınık.Onlar da benim gibi aydınlığa ve özgürlüğe vurgun, esti esecek bir deli rüzgarın hasretiyle yanıyorlar tel tel...

Parmak uçlarımda hala, sarı polenlerin tozu....

İyi ki benim annemsin.

Seni seviyorum.

İlke Ersoy
ilke.ersoy@kahveciyiz.biz

Arap olayım ben de kahveciyim... : Beyhan Duffey

ARABİSTAN'DA YAŞAM -2-

Sabah müthiş bir baş ağrısıyla uyandım. Evin içi de acaip soğuk. Bütün gece aralıksız çalışan klimalarmış bütün bunlara sebep. Neyse alışacağız. Bugün perşembe. Haftasonu. Kahvaltının ardından yüzmeye gideceğiz. Oysa ben dışarı çıkmaya bile korkuyorum. Çünkü neyle karşılaşacağımı bilmiyorum ve bilmediğim bu şeyle de karşılaşmak istemiyorum. Eşimin ısrarıyla giydik mayoları içimize çıktık dışarı. Saat sabahın on buçuğu. Sıcak tepeden vurduğu gibi yerden de bir sıcak hava dalgası nefes almanızı engelliyor. İlk kez bu kadar sıcak bir havayla temas ediyorum. Nasıl dayanılır bu sıcağa bilemiyorum vallahi... Aaa.....Gözlerime inanamıyorum, havuz insan kaynıyor. Özellikle kadınlar. Her biri birbirinden güzel. Çoğu da bikinili. Bu nasıl Arabistan kafam allak bullak oldu. Herkesla tek tek, hi.., hello, bonjour şeklinde selamlaştık... Biri bana burada neler olduğunu bir an önce anlatsın !!!! Suudi Arabistan yabancısı bol bir ülke. Ülkenin de en önemli şehirlerinden birisi Cidde. Yani Türkiye'nin İstanbul'u gibi. Sanayii ve turizm bu şehirde ve yabancı nüfusu en kalabalık illerin başında. İkincisi başkent Riyad. Sonra Mekke ve Medine. Cidde, Kızıldeniz kenarında kurulmuş ultra modern bir şehir. Her türlü alt ve üst yapısı mevcut. Gerçek suudi nüfusu 6-7 milyon civarındaki ülkenin toplam nüfusu 20 milyona yakın. Cidde'nin nüfusu da yaklaşık iki milyon kadar.

Nüfusları 6-7 milyon civarında olan Suudi vatandaşlarının en büyük özelliği her birinin zengin olması. Elbette bu zenginliğin asıl sebebi petrol. Gerçek bir Suudi vatandası Hz.Muhammed soyundan geldiğinden ve kraliyet ailesinin bir bireyi olduğundan asil ve zengin. Şimdilerde her türlü işte calışmaya başlamış olsalar da çok değil 20 yıl öncesinde hiç bir suudi vatandaşının herhangi bir işte çalışması söz konusu bile değilmiş. Bu yüzden bu ülkenin yapılması gereken her işini yabancı şirketler ve kişiler üstlenmiş. Ülkenin petrol zenginliği de bu ülkeye gelip çalışan tüm yabancılari ihya etmiş. Doğal olarak da Amerikan ve Avrupa pazarı bu ülkeye her anlamda girmek için kıyasıya yarışır olmuşlar. Bugün ülke geneline şöyle bir baktığınızda moda sektöründen tutun da, gıda sektörüne, inşaat ve sanayii sektörüne kadar her türlü markayı ve firmayı bulmanız olası. Özellikle araba piyasası kıyasıya yarışır durumda. Porshe, Ferrari, BMW, Mercedes ve Chavrolet bu yarışın başında gidenler. Kimi zaman bu markaların bu ülke için kişiye özel araba ürettikleri de kulağımıza gelen duyumlardan. Cidde'nin en ünlü caddelerinden olan Tahliye Street'e girdiğinizde kocaman ve uçsuz bucaksız cadde boyunca cafe'lerin önüne tek tek sıralanmış son model spor arabaları gördüğünüzde bütün bu zenginlik ve ihtişam gözlerinizi kamaştırır. "Ulan acaba bir gün şunun gibi bir arabaya sahip olabilecek miyim" diye düşünemezsiniz bile ancak "şunun gibi bir arabaya bir gün binmek nasip olur mu acaba" diye ağzınızın suyunu akıtırsınız.

İngiltere ve Fransa'nın en ünlü markaları ve mağazalarını da her alışveriş merkezinde bulmanız olası. Fiyatlar can yakar ama içerisi de insan kaynar. Alışveriş merkezlerinin en sıradanını Akmerkez gibi düşünmenizi tavsiye ederim. Gündüzün dayanılmaz sıcağı yüzünden Arabistan'da hayat akşam yediden sonra başlar ve gece yarısı saat bire kadar iğneden arabaya her türlü ihtiyacınızı bulabilirsiniz. Ülkede özellikle de bu şehirde toplu taşıma alışkanlığı olmadığından taksiler ve özel otolar akşamları ortalıkta cirit atar. Paris ya da New York trafiğini aratmaz akşam trafiği bu şehirde. Yalnız aralıksız çalan sebepsiz kornalara ve kırmızı ışıkta ışık hızıyla burnunuzun dibinden vınlayan araçlara dikkat etmeniz gerekir. Hatta her firsatını bulduğunuzda trafik kurallarını ihlal etmeniz sizin yararınıza olacaktır, aksi takdirde bu hengamenin içinde yerinizden dahi kıpırdayamazsınız.

Bu ülkede kadınların araba kullanması kesinlikle YASAK. Başka bir açıklaması yok. Yasak. Yalnız polis şeflerine kraliyet ailesi tarafından haber verilerek, prenseslerin erkek kılığına girerek araba kullandıklarını da sokaktaki çocuklar dahi biliyor. Neyse konumuz bu değil. Bir de bu ülkede kadınlar asla evde oturmuyorlar. Hiçbir aktivite olmamasına karşın, kadınların her zaman yapacak şeyleri var. Tabii en önemlisi de paralarının ve lüks alışveriş merkezlerinin bolca olması. Bu yüzden onlara şöförlük edecek birilerine her daim ihtiyaçları var. Hem aşırı sıcaklar yüzünden, hem de yolların yürümeye uygun olmaması ve de kadınların erkeksiz yolda yalnız yürümelerinin abes olması dolayısıyla kadınlar, iki adımlık yollara bile arabayla gitmek durumundalar. Bir kadın yalnız başına taksiye binebilir ama iyi karşılanmaz. Hem kendisi hem de taksi şöförü bu durumdan rahatsız olur. Bu yüzden şehir taksileri single erkeklere ya da ailelere hizmet verir. Durum böyle olunca, kadın olarak ya 24 saat özel şöföre ihtiyacınız olur ya da aileden bir gencin size şöförlük etmesi gerekir. Neticede özel şöföre de güven olmayacağından aileden bir erkeğin size şöförlük etmesi en güvenli yoldur. Bu yüzden bu ülkede erkekler 13 yaşında ehliyet sahibi olurlar. 13 yaşında toy, zengin ve altında süper bir arabayla yollara çıkmış bir delikanlının kanının nasıl kaynadığını ve arabayı nasıl kullandığını tarife gerek var mı bilmiyorum ? Ve bu onüç yaşındaki şöför Suudi vatandaşıysa şayet, herhangi bir kaza anında suçlu yüzde yüz karşı taraftır. Bir Suudi vatandaşı karşısında zerre kadar hak iddia etmeye, haklıysanız bile, hakkınız yoktur. Bu yüzden hep tetikte araba kullanır kocalarınız ve siz de koltuğa sinirden yapışmış bir şekilde yolculuğun bir an önce bitmesi için dua edersiniz. Neyse ki biz çok şanslıyız. Bizim arabamız Chevrolet Bleezer ve 28 yaşında. Kamyondan biraz küçük. Genç kız gibi maşallah... (Bir dakika şu tahtaya da bir vurayım) Miadını doldurmuş bir model ama çok eski Amerikan filmlerinde dikkat ederseniz görebilirsiniz bu modeli. Arabada eşimin yanına oturduğumda birbirimizi duyabilmek için biraz bağırarak konuşmak zorunda kalıyoruz. Çünkü arabanın içi o kadar geniş ve eski ki. Koltuk derileri artık kalmamış koltukların gıcırdaması ve sesin yankı yapması araba içi iletişimimizi güçleştiriyor haliyle. Bu tür arabaları şehir trafiğinde sık görürsünüz.

Unutmadan, kadın olarak bu ülkede ne konumdayız hemen bahsetmek istiyorum. Her şeyden önce asla çarşaf giymiyoruz. Evet siyah uzun, tiril tiril, şık bir sabahlık ya da gösterişli ama kapalı siyah bir gece elbisesi düşünün. Abaya denen bu güzel şeyi giymekten ben kendi adıma zevk alıyorum. Neden bilmem bu uzun şeyin içinde insan kendini daha seksi, daha kadınsı, daha bir güzel hissediyor. Sanmayın ki yalnızca biz yabancılar böyle giyiyoruz. Hayır, her kadın farklı model ama aynı şeyi giyiyor. Yani Türkiye'deki kara çarşaflıları, bu ülkeye "YOBAZ" diye almazlar. Bu kadar anti estetik ve sevimsiz şeyi bu ülkede hiç bir kadının giyeceğini sanmıyorum. Cidde sokaklarında akşamları şöyle bir dolaştığınızda uzun boylu, gösterişli, kibar kadınlar abayalarının altında hep dikkatinizi çeker. Nasıl bu kadar kapalı ve nasıl bu kadar güzel ve seksi göründüklerine şaşarsınız. Erkekler tanımadıkları kadınlarla sokakta konuşmazlar. Kadınların doktorluk, hemşirelik ve öğretmenlik yapmak dışında halka açık yerlerde çalışmaları kesinlikle yasaktır. Bu yüzden bir alışveriş merkezinde ya da herhangi bir yerde her zaman gülümseyen ve kibar bir erkek yüzüyle karşılaşırsınız. Kadın olarak her zaman önceliğiniz vardır. Sözle ya da başka bir şekilde asla sarkıntılık edilmez size. Kol çantanızı her türlü kapkaça karşı koltuğunuzun altına sıkıştırıp tedirgin yürümezsiniz. Hatta çoğu zaman oturduğunuz yerde unutup çıktığınız bile olur ama hemen arkanızdan koşar yetiştirirler çantanızı. Bebekliyseniz eğer sanki bütün şehir size yardım etmek istiyormuş hissine kapılırsınız. Bebek arabanızla nasıl merdiven çıkacağınızı, bebeğinize yemeği nerede yedireceğinizi düşünmezsiniz. Her türlü konfor her yerde sizin ve bebeğiniz için hazır ve nazırdır. Avrupa ya da Amerika'da bile bu kadar rahat ve konforlu olmadığınızı düşünürsünüz. Bizim ülkemizden hiç bahsetmiyorum bile. Çünkü güzel Türkiyemiz "çocuğunuz ayaklanıncaya kadar evinizden çıkmayın" durumuna endeksli.

Farkettim de hep iyi şeylerden bahsediyorum ya da optimist bir bakış açısıyla yazıyorum. Yok vallahi öyle değil. Ülke koşulları o kadar modern ve Avrupa'i ki, yalanım varsa arap olayım. Bütün bu olumlu koşulların sebebi elbette ülke hizmetine hakim Avrupalı ve Amerikalı anlayıştan kaynaklı. Bu ülkede hiç kötü şeyler olmuyor mu ? Oluyor elbette. Ama dünyanın herhangi bir memleketinden ne daha fazla ne de daha az.... Söylenecek daha o kadar çok şey var ki... Hadi o da gelecek sefere... yallah...

Beyhan DUFFEY - Cidde / Suudi Arabistan
duffey@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

HOBİ : İlker Demir

Ramazanda içki muhabbeti!

Canınız balık yemek istedi. Ne yaparsınız? Doğal olarak bir balıkçı lokantasına gidersiniz. Bir ızgara, salata sipariş verir, beklersiniz. O arada, şu balık boşa(!) gitmesin, iki tek te atayım, sabahın erken saatinden beri yüklendiğim yorgunluğa iyi gelir dediniz içinizden ve oturdunuz en manzarası geniş masaya. Söğüt gölgesi değil ya, gelip soracaklar bir isteğiniz var mı diye.

Garsonun işi yoğun. İftara iki saat var ve tüm masalar olmasa bile çoğunun ayırttırıldığı, masalara konan iftar tabaklarından belli. Bazı soğuk yiyecekler şimdiden servis edilmezse, top atıldığı anda sıcakların yetiştirmesi imkansız. O sebeple harıl harıl çalışıyor tüm personel.

Herkes kendi derdinde. Ha şimdi garson gelecek, rakı mı söylesin, şarap mı? Ba-ba, herkes aç bilaç topun atılmasını beklerken, o keyfi seçenekler içinde. Pozitif negatifin kardeşi dedikleri bu mu, böyle iç içe!. Aa, ne içsin şimdi? Hani rakı içse, o ağır anason tadı balığın lezzetini alıp götürecek. Şarap, şarap da hamallık be kardeşim!. Öyle ya, iki duble rakı iç, çakır keyf ol ; iki şişe şarap iç aynı keyfi bulama. Kararsızlıkta yerden göğe kadar hakkı var şimdi, öyle deme! Azıcık yardımcı olun şu garibe!. E garson da geliyor ona doğru, artık bir karar vermek zorunlu.

Amaan şu manzaranın güzelliğine de bak. Deniz sonbaharın şu son günlerinde bu kadar çarşaf gibi olur mu, gibi değil basbayağı çarşaf işte bugün. Güneş de güneş gibi aydınlık ve parlak. Bu manzara karşısında, içilmez de ne yapılır! Yahu etme, azıcık mantıklı ol, vakit dar, bak işin yok topla mopla, ama en azından beş-on dakika önce bitirirsen iyi olur, diye düşünür içinden, vazgeçer ; iç tutarlılıktır aslolan, o her zaman yaptığını yapıyor, sahtekarlığın lüzumu yok!.

Evet vakit dar, topla ilgisi yok, inananlara saygısı var ve o yüzden çok rahat. Tesis modern, manzara güzel. Üstelik şu güzelim manzara, iki saat sürmez karanlığa gark olur ; neden aydınlatmazlar ki! Sırası değil şimdi onun, şimdi rakı zamanı. Aheste aheste içeceksin, şu güzelliği keyfle geçeceksin. Sinirlenmek filan yok. Sakın ha! Şimdi bardağın çeperlerine süt gibi yapışan Tekirdağ rakısı gelecek..Yaşasın!.

Hey garson, lütfen balıkla birlikte yarım ufak rakı getirir misin? Garson, bugünkü menüde balık da yokmuş zaten, ayrıca alkol veremiyoruz bu saatlerde. Haydaaa! Neden? Kaddafi mi yönetiyor burasını! Karar öyle alınmış, ben icracıyım efendim, der garson. Müdürünüzü çağırır mısın? Garson, ahçı ve benim dışımda kimse yok şu anda, ama vaktiniz varsa, bekleyin, gelmek üzereler, der. Nesini bekleyeceğim, üç kuruşluk keyfim vardı, onun da içine ettiniz, der çıkar restorandan.

"Hayret bir şey, hiç olacak şey mi, bu denli lüks bir restoran, fiyatları da piyasaya göre yüksek olan bir yer ; üstelik aslan sosyal demokrat bir belediyenin tesisi!! Kenan Evren'den sonra en çok İmam Hatip açan da, Ecevit değil mi zaten! Laiklik, Müslüman kızların başörtüsüne karışmak mı! Bırakın da herkes, inanan da, inanmayan da kendi inancına göre yaşasın!" diye homurdana homurdana yoluna devam eder.

Ana yol üstünde gene görkemli bir restorana gelir. Alkol veriyor musunuz diye sorar önce. Garson, hayır yönetimin kararı gereği bu saatlerde veremiyoruz, der. Kimin hangi saatte ne içiceğine siz ne karışırsınız, dese de garsonun cevabı sabittir, üst yönetime sorun, sizi aydınlatsın efendim, der. Sorunun cevabı değil söylediğin, müdürünü çağırır mısın, der. Müdür gelir. Hep aynı nakarat, hep aynı nakarat: Ramazan dolayısıyla efendim.. Bak kaç tane odanız var, bir tanesini içenlere ayıramaz mısınız? Psikolojik ve sosyal boyut itibariyle bu öneri böyle, işyeri açıldıktan sonra, kararı tek başınıza veremezsiniz. Restoranınız, alkol veren restoran. Halka böyle malolmuş. Ta açılışınızda alkol vermeyeceğiz, deseydiniz, kararınıza saygı duyulurdu, ama şimdi asla! Kararınız dine, inanca saygıdan çok ticari, çıkar amaçlı. Alkol dine göre bütün aylarda haram. Sizden istenen, işyeriniz açıksa, istenen mal ve hizmeti sunmanız. Bu hizmetleri vermek zorundasınız. Bu hizmetleri hayır için değil satmak için buradasınız, müşteri de almak için. Akşam şu saatten sonra vereceğiz demeye hakkınız yok. İstenen şeyler sizde var, o şeyleri kim yiyecek ve içecekse, zamanına da o karar verecek. Müdür, belki haklısınız ama, karar böyle, üzgünüm, özür dilerim, dedikten sonra, ne yapabilirsin!

Hak ve özgürlüklerde bu kadar karmaşa !. Hangi hak ve özgürlükte kafanız berrak ki! Biri çıkar, bre zındık, çıkar o türbanı, ülkeye irtica mı getireceksin, der, öbürü Ramazanda içti diye linçle vazgeçirmeye(!), cezalandırmaya çalışır, diğeri, nalına da mıhına da vurarak, ne şiş yansın, ne kebap diyerek, hakları haksızlıklar içinde yokeder. Lütfen hakkınızı kullanın! Kimse hakkını size vermedi, onu kullanma diyor, anlamıyor musunuz? Duyu organlarınız mı çalışmıyor, iletişiminiz dumura mı uğradı? Bırakın, teslim edin artık! Anti demokratikliğinizi, hakların sizin dudaklarınız arasındaki bir karar olmadığını kabül edin, Ramazan vb gibi halkın hassaslarını kullanmayın! Yeter artık! Eyyam ağalığı sizde, haklar sahiplerinde kalsın!

İlker Demir
ilkerdemir@kahveciyiz.biz

Kahveci Şovalye : Kubilay Hersek

Güneşin Gözyaşları...

Uzunca bir zamandan beri İstanbul ' un üzerine çökmüş karabulutlar kısmen de olsa dağılmış, hatta birkaç günün daha güneşli ve nisbeten sıcak geçeceği müjdelenmişti meteorologlar tarafından. Öyle ya, daha yazdan nasıl çıktığımızın farkına varamadan, bir çırpıda sonbaharın neredeyse sonlarına yaklaşmıştık ve o son günler bizi nasılda ayaz ve yağmurla karşılamıştı.

Cuma günü akşamı servisle eve dönerken, hafta sonunun sıcak ve güneşli olacağı düşüncesi ile yapmıştım planımı. Arabaya atlayıp gidecektim ve uzun zamandır göremediğim büyükbabamı ziyaret edip az da olsa güneşin ve sıcağın tadına varacaktım. Belki balığa çıkacak ve belki de yakalayacaktım. Bolluk ve büyükbaba sohbeti ile dolu bir iftar sofrasının hayali beni sabırsızlandırıyordu. Tüm gece Allah' a dua ettim güneşin kaybolmaması için...

...

Elbette sizlerde bilirsiniz; sabırsızlıkla beklenen sabaha giden geceyi. Nedenli uzun ve uykusuzdur. Sabahleyin gözler açılır açılmaz fırlar insan yataktan. Yüzünüzü yıkarken, gözlerinizin parıltısını görürsünüz aynada. Bir an önce evden çıkmalısınızdır ve plan gerçekleşmelidir, en mutlu ve en uzunundan yaşanmalıdır güneşli ve sıcak hafta sonu...

Saat 11 e yaklaşıyordu sanırım, odamda her şeyimi hazırlamış çantamı omzuma atmıştım. Arabanın anahtarını almak için salona geçtim ve nereden aklıma geldiyse geldi, nasıl akıl ettiysem ettim. Uzanıp kanepenin üzerinde duran kumandayı alıp "açıl" komutunu verdim. Vermez olaydım. Görmez olaydım o kahrolası sahneleri...

Sıcak ve güneşle uyanmayı umduğum İstanbul'umun sabahında. 15 kasım 2003 sabahında o ekrandan gördüğüm şeyler o kadar tanıdıktı ki. Sanki İsrail'de, sanki Irak'ta, sanki Afganistan'da gene bir şeyler olmuş gene pek çok masum insan acı çekiyordu. Her şey o denli tanıdıktı ki. Öyle tanıdıktı ki o cadde, insanlar, ölenler, ağlayanlar, yaralılar, kameralar önünde uçuşan tozlar... Asla inanamayacağım kadar tanıdık ve hemen evimin kapısının önündeymiş gibi. Sanki bütün olanların içerisindeymişim gibi... Her şey sanki İstanbul' um da oluyormuş gibi tanıdık.

....

Hayat anlamsız mıydı ? Yoksa hayatı bu denli basitleştirenler, bir hayatı eşyalaştıranlar mı anlamsızdı ? Elbette bu lanet kan pususunu kuranlar, bu acı sofraya bizi sürükleyenler basit ve acınılası canlılardı. Hayatın tüm kutsallığını oyuncak gibi kullanmaya kalkan bu ruhsuz canlıların amacı ne olabilirdi. Var hissettikleri ideolojilerinin, o "acı" üzerine kurmuş oldukları siyasal ideolojilerinin çıkış noktasını, haykırış noktasını, nedenli iğrenç bir yöntemle haykırıyorlardı bu hayat düşmanları. Savaş verecek hiç mi dağ, bayır kalmamıştı. Kozlarını neden bu denli iğrenç bir yöntemle paylaşma yolunu seçmişlerdi/ seçiyorlardı.

Adını ne savaşı koyduklarını bilemediğimiz aşağılık bir mücadele olgusu içerisinde bu güne kadar binlerce masum insanın hayatına son veren ve binlercesinin de yaşama sevincini elinden alan bu zavallıların azda olsa cesaretleri neden yok. Savaşın dahi adam gibi yaşanma formatı olmasına rağmen, kahpece, masum insanların canına neden kastederler. Neden gidip, dağlarda, bayırlarda, sözde "intihar komandosu" olabilecek kadar "büyük" yüreklerini ortaya koyarak kime savaş açacaklarsa açmazlar. "O kadar cesaretlerimi yoktur." Yoksa bilirler mi öleceklerini. Adına terör dediğimiz ve maalesef her seferinde masumların canının yandığı bu eylemlerin organizatörleri; artık masum insanların üzerinden gerçekleştirmeye çalıştığınız bu insanlık dışı uygulamaları bırakın. İnsan kanıyla yapmaya çalıştığınız "mücadele"nin sizi başarıya kavuşturacağını mı sanıyorsunuz. Her eyleminizde canını yaktığınız gene kendi yakınlarınız olacaktır. İnsanlar savaşlarını böyle vermezler. Bir savaş ve bir mücadele görmek istiyorsanız, cesaret ve ideolojinin ölümüne ve kahramanca savunulduğu bir yer görmek bir örnek tanımak istiyorsanız, Çanakkale'de yatan 750.000 insanın hikayesine bakın. O hikayeler size anlatacaktır, savaşın neden ve nasıl yapılacağını. Kahramanlığın nasıl olduğunu orada göreceksiniz. Haince eylemlerle, masum insanların kanını akıtarak ne kahramanlık olur, ne de mücadele verilir. Hiç kimse masum insanların üzerinden "iğrenç emellerini gerçekleştirmek için siyaset yapmasın". Hiç kimse...

....

Televizyonda gördüklerimden sonra aklımdan geçenlerin bazılarıydı bunlar.

Her şey İstanbul' um da oluyordu ve gözlerimde güneşin parıltısı yerine göz yaşları vardı artık. O televizyonu keşke hiç açmasaydım.

Kubilay Hersek
kubilay@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Milenyumun Mandalı : Sait Haşmetoğlu

Editör'den Önemli Not:*Sevgili Sait Haşmetoğlu'nun e-romanı görsel öğelerle süslendiğinden, aşağıdaki adresten tek tıklamayla zevkle okuyabilirsiniz. Üşenmeyin... Tıklayın... Ayrıca bugünden itibaren duygu ve görüşlerinizi yorum olarak yazabilirsiniz.*
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/mandal_1.asp

Devamı yok. BİTTİ

hasmetoglu@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Dost Meclisi

Kahve Molası'nın sürekli ve sabit(!?) bir yazar kadrosu yoktur. Gazetemiz, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Bu bölüm sizlerden gelecek minik denemelere ayrılmıştır.
Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir. Siz sevgili kahvecilere önemle duyurulur.
Kahve Molası bugün **3.776** kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

AŞKLAR ŞİİRLE KANAR

Kimse taşıyamaz aşk acısını
Yüreğe saplanan bir şiir kadar
İnsanoğlu içindeki yangını
Söndüreyim derken daha çok yanar
Yalansız her aşkta şair kanı var
    Aşklar şiirle kanar

Ve kimse kitleyemez yüreğini
Ölümcül aşkına olsa da gaddar
Şiirin yazgısı düşsel intihar
Onun en hasını, en güzelini
Acıya bulanmış şairler yazar
    Aşklar şiirle kanar

Aşk mıdır her işin başı ve sonu
Şiir mi her gizi çözen anahtar
Kırık bir hayatın aşk olduğunu
Dile getirsen de bu neye yarar
Odur anılara yağan sıcak kar
    Aşklar şiirle kanar

Ahmet Necdet

Yukarı

Biraz Gülümseyin

Fllerden ders mi almalıyız acaba?!...

Yukarı

İşe Yarar Kısayollar - Şef garson: Akın Ceylan

http://www.solunum.com/

...Astım veya KOAH (Kronik Obstrüktif Akciğer Hastalığı) sizin veya bir yakınınızın hayatının bir parçası olsa bile bu hastalıkların tam olarak ne olduklarını, vücudunuz üzerindeki etkilerini ve bu sağlık durumlarını nasıl kontrol altına alabileceğiniz konusunda yardıma ihtiyaç duyabilirsiniz. Solunum.Com portalı astım ve KOAH ile ilgili her türlü bilgiye kolayca ulaşabilmeniz amacı ile hazırlanmıştır...

http://www.siraze.net/

...Hasan yemekten sonra pencerenin kenarına oturdu sigarasından bir duman çekti. Duman acıları gibi yaktı içini sessizce ve parçalayarak. Denize baktı... Karşı kıyının silik ışıklarını gördü. Oradaki hayatları insanları düşündü. “Nasıllar, neler yaparlar, geçmeli Anadolu’ya ”, dedi kendi kendine...

http://www.hoppala.com/oyun.shtml

Süper eğlencelik oyunlar ve özel programlar için bir tık yeter. Diyelim ki arkadaşınıza şaka yapmak istiyorsunuz. Gönderdiğiniz programı açar açmaz, hop ekran ters dönüyor. Ya da ekranda dolaşan şirin bir koyun görmek istermisiniz?

http://saglik.tr.net/genel_saglik.shtml

...Bitkileri kullanarak hastaları tedavi etmek yaklaşımı şeklinde açıklanabilen “fitoterapi” teriminin ilk kez, 1870-1953 yılları arasında yaşamış Fransız hekimi Henri Leclerc tarafından La Presse Medical adlı dergide kullanıldığı iddia edilmiştir. Oysa, bu tarihten çok önceleri, her ne ad altında olursa olsun, bitkilerin sağlığı korumak veya geri kazanmak için tarihin her döneminde, her toplum tarafından kullanıldığını görmekteyiz...

akin@kahveciyiz.biz

Yukarı

Damak tadınıza uygun kahveler

Miraplacid Publisher 4.2 [2.7MB] W9x/2k/XP DENEME SÜRÜMÜ
http://www.fleaux.com/modules.php?name=Downloads&d_op=getit&lid=53
Miraplacid Publisher, yazıcısı olan ziyaretçilerimizin çok işine yarayacak bir program. Program, herhangi bir dosyanın çıktısını yazıcıdan almadan önce size ön görünüm şansı verir. Yazdıracağınız dosyanın kağıt üzerinde nasıl duracağını görebilirsiniz. 15 günlük denem sürümünü denemenizde yarar var. Ayrıca http://www.fleaux.com/ da birçok yararlı programa ulaşmanız mümkün.

Yukarı

Kahve Molası MS Internet Explorer 4.0+ ve 800x600 Res. için optimize edilmiştir.
Uygulama : Cem Özbatur - Her hakkı saklıdır. Yayın İlkeleri